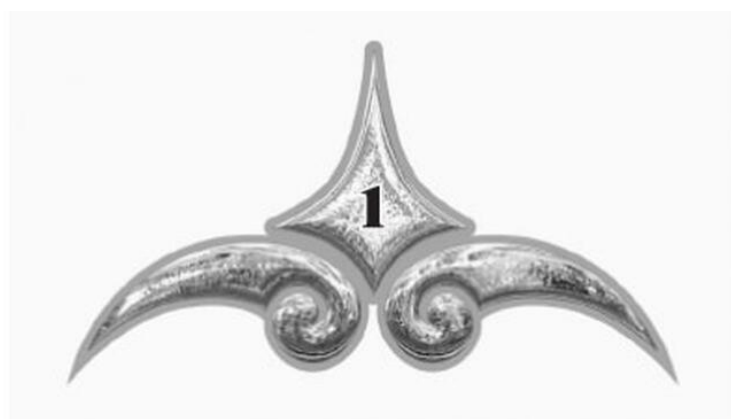

ГЕРАТОН

ГЕРАТОН ПОВЗЛА ПО землі, брязкаючи по піщанику чорною лускою, твердою, наче метал. Вона смакувала повітря. Її хвіст грайливо звивався позаду.

Життя! Її збуджувало життя — у її власному тілі, що плавно звивалося по земній поверхні, і в землі, що стелилася під нею. Життя — це пульс, ривок, це тремтіння і подих. Життя — це рух. Вона злегка поворошила язиком і відчула запах людини у повітрі. Ще одне життя! Зараз вона насититься. Табуни тварин стрімголов мчали за нею: ринули, безладно громадилися, бігли слідом. Вони тремтіли від страху, але не мали сил повернути назад. Щоразу, коли Гератон хотіла перекусити, вона просто витягувала свою довгу шию і хапала кенгуру або дикого пса. Вона не голодувала з моменту

своєї втечі. Але все ж таки її не полишала природна жага схопити і розчавити цей пульсуючий об'єкт.

Вона грайливо спрямувала своє звивисте тіло до самотньої людини. Звісно, Гератон могла пересуватися майже безшумно, але в цьому не було потреби. Яка істота зможе втекти від двотонної кобри?

Ця істота — юнак з обличчям дитини — спробувала. Він озирнувся на неї, поглянувши розширеними від жаху очима. Гератон засичала, немов розсміялася на radoщах, і кинулася до людини, відчуваючи, як напружуються м'язи її довгого та сильного тіла. Вона розправила елегантний шкіряний капюшон на шиї, звилася кільцем й атакувала юнака.

Життя! Це життя тремтіло й билосся у її пащі, своїм язиком вона відчувала шалене калатання його серця. Він пронизливо скрикнув, коли її отруйні зуби вп'ялися в його спину, і густа чорна отрута повільно потекла тілом юнака. Його серце слухняно качало отруту, змішану з кров'ю, доставляючи її до кожної клітинки тіла. Юнак сіпнувся раз, удруге — і затих. Але його серце, повільне і принадне, усе ще билосся, коли Гератон заковтувала його всього, мало-помалу про-

штовхуючи крізь ніжний рожевий рот у морок свого черева.

Гератон згорнулася кільцем і влаштувалася на гарячому кораловому піску, насолоджуючись тим, що всередині неї б'ється ще одне серце, яке повільно помирає.

Тепер Гератон сміялася над спогадами про те, як вона протягом століття лютувала й шаленіла у своїй в'язниці з каміння й землі. Тюрма ніби намагалася витиснути з неї життя, скувати тіло, знищити її. Але тим прекрасніше почувалася вона тепер на волі. Гератон очманіла від гарячого сонячного проміння та свіжої їжі, їй захотілося побавитися. Їсти вона більше не могла, але її жага всього живого вимагала чогось іще.

Жовті очі Гератон побіліли, коли вона поринула у власні думки. Перед нею спалахнуло безліч теплих білих цяточок — кожна уособлювала людину, і Гератон знала кожную з них, як пастух знає своїх овець.

Гератон обрала спальню. Прослизнути в сон було простіше. Там була жінка, літня за людськими уявленнями, і жила вона далеко — в Ніло. Свідомість Гератон заповнила розум жінки, як пісок заповнює посудину. Вона змусила її підвестися з ліжка, вийти

з маленького будиночка й озирнутися. Ніч у Ніло була теплою і світлою, повітря сповнене пахоців жасмину. Гератон здалося, що вона чує, як шелестить суха трава під босими ногами жінки, і відчуває тепло землі, ще не прохололої після денної спеки.

Очима жінки Гератон побачила попереду кручу і спрямувала до неї свою жертву: мерщій, чимдуж, біжи! Жінка здригнулася, немов намагаючись прокинутися.

Гератон радісно засичала. Життя — це рух. Вона підвела жінку до самісінького краю і кинулася з нею вниз, але за мить до того, як та впала на дно ущелини, залишила її свідомість.

Марнотратство, либонь, зважаючи на майбутні плани Гератон. Перш за все їй потрібно зібрати всі талісмани, але Великому Звіру можна й погратися.

Язиком вона спробувала вітер на смак. Усмішка не сходила з її лускатої пащі.

КРАДІЖКА

ВІТЕР ДУВ З ПІВДНЯ, штовхаючи Мейлін у спину, немов спонукаючи її рухатися вперед. Але її не потрібно було підганяти. Нещодавно всередині неї спалахнуло полум'я, воно ярилося і потріскувало, не даючи змоги зупинитися ні на мить. Інші часом скаржилися, що їхній подорожі не видно кінця-краю, що Цонгом, а тепер і Північною Єврою, вони просуваються занадто швидко, але Мейлін уважала, що навіть такий темп недостатній.

Сонце спалахнуло на гладі придорожньої річки, Мейлін заплющила очі. І, як завжди, щойно вона зімкнула повіки, перед очима постала та сама картина.

Велетенський крокодил, роззявлена паща, найсокровенніші чорні очі. Її непорушний батько. Втрата.

Мейлін миттєво розплющила очі та пришпорила коня, пускаючи його рясю.

Вітер змінився. Легкий північно-західний вітерець тепер дув їй в обличчя. Намагаючись зігрітися, вона потерла руки, на яких від холоду з'явилася гусяча шкіра.

— Буде ще холодніше, — зауважив Роллан, порівнявшись із її конем. — Буде вкрай зимно. Від морозу твій ніс відпаде і пальці на ногах відмерзнуть.

— Авжеж, — погодилася Мейлін.

— Одного разу я бачив, як якийсь брудний тип, безпритульник, покепкував над синком багатія, підмовивши його лизнути залізний ліхтарний стовп посеред лютої зими. Язик бідолахи намертво прилип до залізяки, а той халамидник зняв із нього пальто, взуття й утік.

— Не може бути! — не повірила Мейлін.

— Але це так, моя леді-пандо!

— Сподіваюся, ім'я безпритульного з твоєї історії не починається з «Р» і не закінчується «Н»?

— Звісно, ні! Я ніколи не чинив підло. А розповів тобі це, тому що ти маєш погану звичку облизувати ліхтарні стовпи. Тепер будеш знати, до чого це може призвести.